Espelma d’aigua

Espelma d'aigua

Israel Clarà

LXII Premi Recvll de Poesia Benet Ribas, 2026

Pròleg de Jordi Pàmias

Cap de Brot
Edicions

Espelma d'aigua va ser guardonat amb el LXII Premi Recvll de Poesia Benet Ribas, 2026. El jurat estava format per Maria Mercè Roca (presidenta), Eloi Falguera, Josep Maria Fonalleras, Laura Masmiquel, Mònica Rabassa, Francesc Robert, Salvador Roca i Maria Àngels Vázquez (secretària).

Títol original *Espelma d'aigua*
© 2026, Israel Clarà

Primera edició novembre de 2026

© del pròleg Jordi Pàmias
© de la il·lustració de la coberta Alba Barceló (@aubabarcelo), a partir d'una pintura d'Israel Clarà

© d'aquesta edició Cap de brot edicions
info@capdebrot.cat
www.capdebrot.cat

Imprès a Impremta Pagès (Anglès), Països Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)
Correcció Judit Pujol
Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 979-13-991083-9-2
Dipòsit legal GI 1336-2026

Amb la col·laboració de

Consell Comarcal de la Selva

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

A tu, promesa d'Isaïes.
I a Jordi Pàmias i Maria Massana,
amb amistat i estimació.

«Conduiré els cecs per camins que no sabien, els guiaré per rutes desconegudes. Al seu davant canviaré en llum les tenebres, i el terreny escabrós en una plana. Aquesta és la meva promesa; la mantinc i la compliré.»

[Is 42,16]

DEL LLIBRE D'ISAÏES

«Aquell dia els sords entendran la lectura del llibre,
i els ulls dels cecs hi veuran, alliberats de la foscor.»
[Is 29,18]

AMB SAL I ONADA

Quants capvespres et tenen desolat
en aquesta hora trista de les hores
que et fa avinent l'obscuritat quan plores
amb sal i onada per l'exiliat
al regne on no existeixen les lluernes,
la llum és una cosa del passat
i el dia un Prometeu encadenat
al fons de la foscor de les cavernes.
No em queda altre misteri que la pluja
perquè els dits n'endevinen la presència,
la plenamar quan la marea puja,
algun reflex d'alguna iridescència,
i la pluja que brilla perquè és pluja
que el tacte reconeix per transparència.

CALAIX ASTRAL

On sou, objectes, on, coses corpòries,
on la distància que separa els astres
del seu model terrestre en alabastres
coberts de pols d'estrelles il·lusòries.
Estels que van escriure les memòries
de la claror, la joia i els desastres,
estels que no existeixen, pol·len, sastres
amb calaixos d'esferes giratòries.
I gira el món, la flor que gira i gira,
l'ingràvid carrusel que no fa nosa,
el gineceu que gira i es capgira,
la llum que fa immutable cada cosa,
la ceguesa que la bellesa admira
i la flor que no sap que és una rosa.

MIRALL LUNAR

Quina obsessió de tu una altra vegada
duplicant sempre l'ésser de les coses,
fent convexes i còncaves les roses,
insistint en la lluna reiterada.
Quina repetició banal, sagrada,
quants coixins i divans en què reposes;
tota la veritat la veus, la imposes,
i també la que ha estat imaginada.
Aquest mirall lunar immens de vida
que omple l'estança de records i precs
reté dins seu la pluja pressentida
i mulla d'aigua la inquietud dels becs
de tants ocells que l'ombra suïcida
i que un déu després mostra als meus ulls cecs.

ESPELMA D'AIGUA

Et deien amb amor líquens i plantes
i t'omplien l'espai de la matèria,
t'habitaven en plenitud, amb dèria
de pluja inevitable sobre Nantes.
Van néixer estrelles, no sabies quantes,
i en van morir sense remei ni aèria
redempció d'aus perdudes en l'etèria
crisàlide coral dels sicofantes.
El caos la bellesa no l'arregla
i astres líquids se'n van per un desaigüe.
L'univers trencarà un instant les regles,
sota els estels Magritte durà paraigua.
La teva llum només brillà mil segles,
fràgil i breu com una espelma d'aigua.